

РЕШЕНИЕ

№ 2238

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 24.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **9596** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на С. Д. М., гражданка на И. срещу Решение № 545/13.10.2011 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ).

В жалбата се твърди, че обжалваният административен акт е постановен при съществени процесуални нарушения и в противоречие на материалноправните разпоредби на чл. 8 и 9 от ЗУБ. Конкретни доводи са изложени за наличие на основанията по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут поради ситуацията на несигурност в И. и в частност, че жалбоподателката принадлежи към уязвимата група на жените. В тази връзка се посочва, че според изповядваната в И. ислямска религия жената е в подчинено положение спрямо мъжа, а в конкретния случай жалбоподателката е била подлагана системно на психически тормоз от съпруга си и изпитва основателен страх от посегателства срещу личността ѝ от негова страна. В съдебното производство жалбоподателката представя епикриза от 19.11.2011 г., издадена от Клиниката по спешна токсикология към В. академия-МБАЛ С., от която се установява, че на 18.11.2011 г. е била приета с диагноза токсично въздействие на други психотропни средства, неклассифицирани другаде – лицето е приело неуточнено количество валериан, омепазол и други медикаменти. Представя още Удостоверение № 58/12.01.2011 г., издадено от Център за подпомагане на хора, преживели насилие (АСЕТ), е изразено експертно заключение, съгласно което жалбоподателката е жертва на домашно насилие, което ескалира в заплахи по отношение на нея от страна на съпруга ѝ при евентуално завръщане в страната. Иска се отмяна на решението изцяло.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв. Л.. Поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата. Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 87, ал. 1 от ЗУБ. По изложените съображения е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката С. Д. М., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], С. И., гражданка на И., народност - туркменка, вероизповедание: мюсюлманка-сунит, семейно положение - омъжена, ЛНЧ [ЕГН] е подала молба за предоставяне на статут в лично качество и като законен представител на малолетното си дете С. У. М., от женски пол, [дата на раждане] Чужденката е пристигнала в Р. Б. нелегално през месец октомври 2010 г., придружавана от съпруга си У. М. А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] и детето им. В хода на производството, с молба до председателя на Държавната агенция за бежанците, с рег. № УП-4540 от 01.06.2011г. на ДАБ, чужденката е направила искане производството за предоставяне на статут на дъщеря ѝ да бъде прекратено. По отношение на себе си тя е заявила, че желае производството ѝ да продължи. Съпругът на кандидатката също е поискал да бъде прекратено производството за предоставяне на статут на дъщеря му, тъй като тя щяла да се завърне с него в И.. С оглед подаването на заявление и от двамата родители, с Решение № 240 от 03.06.2011 г. на председателя на ДАБ е прекратено производството по предоставяне на статут на малолетното дете С. У. М.. Между страните не се спори, че съпругът на жалбоподателката заедно с дъщеря си са се върнали в И.. Предвид частичното прекратяване на производството административният орган се е произнесъл по същество по искането за предоставяне на статут само по отношение на жалбоподателката С. Д. М..

Въз основа на изложените по време на интервютата факти и обстоятелства административният орган е приел, че молбата на лицето е мотивирана с причини от криминално-битов характер. При провеждане на интервютата жалбоподателката е разказала, че на 15.08.2010 г. е получила телефонно обаждане от мъж, който поискал от нея да имат интимни отношения и тя да напусне съпруга си. Твърдяла, че в продължение на три дни този мъж ѝ се обаждал постоянно и когато отхвърлила предложенията му, той я заплашил, че ще взриви фризьорския ѝ салон и ще убие семейството ѝ. Няколко дни след отказа ѝ, пред вратата на салона, намерила плик с преносима флаш памет, която съдържа снимки-колаж, на които на голо женско тяло било поставено лицето ѝ. След като разказала за случилото се на съпруга си, се оказало, че въпросният мъж бил негов приятел на име Т. М.. Разказала още, че съпругът ѝ отишъл да говори с този човек, но той отрекъл всичко. Тогава молителката записала разговор с г-н Т., по време на който той си признал всичко. Предала този запис в полицията и подала жалба. В резултат на това, мъжът бил арестуван и му било повдигнато обвинение. След като се стигнало до съд, С. Д. М. била заплашена от роднините на Т. М., че ако той бъде осъден, те щели да убият нея и близките ѝ. Съпругът ѝ подал жалба, но тъй като родът на Т. М. бил много богат, полицията не предприела нищо. До този момент, жалбоподателката и семейството ѝ живеели в [населено място]. Кандидатката и семейството ѝ имали намерение да се преместят да

живеят в [населено място], С. И., където жалбоподателката била родена и имала роднини, но се опасявали, че родителите на обвинения мъж щели да подкупят полицията и да ги открият и там. Заявява, че не е членувала в политически партии и не е арестувана.

Въз основа на изложените факти и обстоятелства административният орган е приел, че жалбоподателката няма причина за напускане на държавата си, която да представлява предпоставка за предоставяне статут на бежанец. Липсват основателни опасения за сигурността и правата ѝ по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Чужденката изрично е заявила, че не е членувала в политически партии и не е арестувана в държавата си на произход. Твърденията ѝ не съдържат информация за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ. Административният орган е преценил, че към настоящия момент молителката няма да бъде преследвана в държавата си на произход по никое от петте основания, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В заключение е прието, че искането за представяне на бежански статут е неоснователно.

На следващо място административният орган е обосновал, че не са налице и основанията по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. В обжалваното решение е посочено, че молителката не прави твърдения, релевантни по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Изявленията ѝ са обсъдени във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Ответникът е анализирал изнесените факти и обстоятелства по време на проведените интервюта и е достигнал до извода, че молителката се позовава единствено на причини от криминално-битов характер. След преценка на заявеното от жалбоподателката е направен извод, че С. Д. М. не

съществува реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган се е позовал на справка с вх. № 2906/18.06.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ като е цитирал отделни части от справката и като краен извод е посочил, че към настоящия момент обстановката в северните провинции на И., откъдето произхожда жалбоподателката, е стабилна и в най-голяма степен е незасегната от падането на режима на С. Х..

Административният орган е констатирал също, че за лицето не се установяват и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

На последно място административният орган е посочил, че по отношение на жалбоподателя не се установяват други причини от хуманитарен характер, поради което не са налице основанията по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган. По делото е представена Заповед № 503 от 21.09.2011 г. на председателя на ДАБ, с която на основание чл. 52 от ЗУБ е делегирал на заместник председателя на ДАБ А. Д. правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 и т. 6 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема статут. Д. е ограничено за периода на отсъствие на председателя на ДАБ от 20.09.2011 г. до датата на разрешения от компетентните органи отпуск за временна неработоспособност. От представеното по делото удостоверение № 0304-1937 от

21.11.2011 г. се установява, че периодът на отсъствие на председателя на ДАБ е от 15.09.2011 г. до 15.12.2011 г. Именно през този период и в кръга на делегираните му правомощия заместник председателят на ДАБ е постановил процесното Решение № 545/13.10.2011 г.

Спазена е установената писмена форма за издаване на административен акт съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на ал. 2 от същия член за реквизити на административния акт.

Не са налице сочените в жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие на материалния закон. Съобразно разпоредбата на чл. 73 от ЗУБ административният орган последователно е извършил преценка относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Обоснован и напълно кореспондиращ на събраните доказателства по делото е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 от ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ. Неоснователен е доводът от жалбата, че административният акт противоречи на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на кандидата за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Същевременно в решението е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай. Видно от представената справка рег. № 2906/18.06.2011 г. по описа на ДАБ обстановката в Кюрдската автономна област (КАО) и по-специално в [населено място], където е родена жалбоподателката и където понастоящем живеят майка ѝ и сестрите ѝ в най-голяма степен е незасегната от падането на режима на С. Х. и е относително стабилна в сравнение със северните градове К. и М.. Властите в КАО са като цяло в състояние са осигурят сигурност и закрила на жителите в региона. Актовете на насилие, при които има цивилни жертви, са малобройни. В тази връзка напълно обоснован се явява изводът на административния орган, че за жалбоподателката не съществува риск да се завърне в [населено място], където е родена и живеят нейните роднини, ако се е почувствала застрашена от общата обстановка в [населено място]. Имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на

насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Тълкуването на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, не изключва задължението на административния орган да преценява всеки конкретен случай поотделно, като обстоятелството, че държавата по произход на жалбоподателката е И., не е достатъчно само по себе си за предоставяне на статут. В тази връзка съдът споделя напълно изложеното от административния орган, че не е установено наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателката по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Представените от жалбоподателката доказателства сочат, че е жертва на домашно насилие, това обстоятелство обаче категорично не попада в хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В този смисъл е и Меморандумът от 24.04.2009 г. относно насоките за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи убежище. Съгласно цитирания меморандум оценката на нуждата от международна закрила по отношение на търсещите убежище, които са в кюрдските провинции на И. (Е., Д. и С.), следва да се разглежда на индивидуален принцип на базата на критериите за бежанец, установени в Конвенцията от 1951 г. По изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град, I отд., 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. М., гражданка на И. срещу Решение № 545/13.10.2011 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: